

Nr 253

Av herr **Lassinantti m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Bidrag till avlöningar inom landsantikvarieorganisationen.

(Lika lydande med motion nr 215 i Första kammaren)

Utgående statsbidrag till landsantikvariernas löner är reglerade enligt kungl. kungörelsen den 27 maj 1955, nr 317, med senare tillägg.

Till landsantikvariens huvudman utgår för närvarande 90 % av lk 29. Om emellertid huvudmannen jämväl anställer en amanuens såsom biträde till landsantikvarien erhåller huvudmannen för amanuensens avlöning 50 % av lk 17, medan bidraget till landsantikvariens lön sjunker från 90 % till 66 2/3 %. I Kungl. Maj:ts proposition till 1963 års riksdag föreslås amanuensbidraget höjt till 50 % av lk 19.

Om man bortser från riksantikvarieämbetet och centralmuseerna i Stockholm samt ett antal museer i de större städerna, är det i stort sett landsantikvarieorganisationen och de till denna knutna läns museerna som svarar för landets kulturminnesvårdande och museala verksamhet.

Arbetsvolymen för landsantikvarieorganisationen har nu blivit så omfattande, att de genom KK 317/55 reglerade statsbidragen blivit helt otillräckliga. Den förbättring som kommit landsantikvarieorganisationen till del under de senaste åren och som tacksamt erkännes är dock endast en försenad uppräknings av ett löneanslag som för likställda statliga befattningshavare uppräknats för flera år sedan. Utöver arbetsvolymen och den allmänna kostnadsfördyringen har även avsevärt ökade avgifter för sociala förmåner tillkommit, som belastar huvudmannen. En stigande olust börjar göra sig gällande hos huvudmännens anslagsgivare att påtaga sig kostnader för uppgifter av rent statlig natur. Villigheten att lämna medel, som kan direkt hänföras till museernas drift är större.

De lokala anslagen — främst från landstingen och de städer, som är landsantikvariernas stationeringsorter — är av mycket varierande storlek, och hela organisationen utmärker sig för ojämnhet och osäkerhet. Det förekommer t. o. m., att man genom banklån måste täcka underskottet. Samtidigt vädjar riksantikvarieämbetet, att huvudmännen i största utsträckning skall gälda kostnaderna för statliga arbetsuppgifter däribland t. ex. tjänsteresor. Det möter stora svårigheter att skapa respekt för en av lagar och förordningar omgärdad verksamhet med så dåliga ekonomiska resurser. Den svaga ekonomien medför också svårigheter att kunna driva verksam-

heten i tillbörlig omfattning. Det råder ingen tvekan om att det är ett angeläget statsintresse att landsantikvarieorganisationen kan fullgöra de uppgifter av såväl antikvarisk som samhällelig natur som i ökande utsträckning lägges på den. Det synes också ofrånkomligt att dess företrädare gives en både säkrare och klarare ställning.

Den nuvarande konstruktionen av statsbidraget till landsantikvarieorganisationen synes oss i högsta grad orättvis. En beräkning visar att huvudman, som till kulturminnesvårdens fromma anställer en amanuens såsom biträde till landsantikvarien, försättes i en ekonomiskt långt ofördelaktigare situation än den huvudman som nöjer sig med en enda tjänsteman.

Den huvudman hos vilken amanuens är anställd erhåller ett bidrag som — under förutsättning att riksdagen beslutar i enlighet med propositionen — i de olika ortsgrupperna endast med 2 121, 2 442 respektive 2 779 kronor överstiger de belopp som utgår till de huvudmän, vilka icke har amanuens. Huvudmannens egen kostnad för amanuenslön är i de olika ortsgrupperna 21 503, 22 098 respektive 22 709 kronor.

Enligt vår uppfattning är det orimligt att en huvudman skall belastas med en så stor extra kostnad för avlöning av en amanuens, eftersom dennes arbete i allra största utsträckning kommer den statliga kulturminnesvården till godo. I själva verket är det så, att icke mindre än 7 huvudmän på grund av statsbidragets konstruktion ej har möjlighet att anställa en amanuens.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i samband med behandlingen av frågan om avlöningar inom landsantikvarieorganisationen måtte uttala, att statsbidraget bestämmes till 90 % för såväl landsantikvariernas som amanuensernas avlöningar.

Stockholm den 24 januari 1963

Ragnar Lassinantti

Hans Wachtmeister

Sigvard Larsson

Olof Hammar

Harald Larsson

Stig F. Hansson

i Hedenäset

i Önnarp
